

Пашквилант из Црне Горе скренуо је пажњу јавности на себе када је пре неколико дана, на опскурном интернет сајту, објавио текст где је небираним речима позивао на насилно укидање Републике Српске. Овај случај изазвао је у српској јавности пажњу која је у обрнутој сразмери са талентом, квалитетом и опусом црногорског литерарног анонимуса. У поплави реаговања, коментара, мишљења, ставова, с једне стране, доминирају згражавање над чињеницом да је млађани скрибоман удомљен синекуром саветника председника скупштине Црне Горе и да је у тексту одобравао припремање атентата на Тадића, Додика, и његову светост патријарха Иринеја и изразио жаљење што нису убијени чиме је, наводно, употребио говор мржње. С друге стране налазе се наводни следбеници и заговорници слободе изражавања у Србији, у ствари прикривени идеолошки саборци и истомишљеници аутора пашквиле, који држе да се он кретао у оквиру слободе говора.

Редовни читаоци НСПМ ће се можда сетити да сам управо овде, недавно, објавио текст који говори о томе како кривично право гледа на појаву говора мржње, стога се нећу бавити детаљно овом појавом. Само ћу подсетити да се слобода говора и говор мржње граниче. Говор мржње је, у ствари, један од видова ограничења слободе говора, а у корист достојанства друштвених група. Као што се може излагати порузи (најчешће клеветањем или вређањем) појединац, тако објекат поруге може да буде и друштвена група. Начелно речено, када неку друштвену групу јавно изложите порузи тада сте извршили говор мржње. Подвлачим да је ово најопштији **научни појам** говора мржње, али постоје и друге дефиниције у науци. У различитим државама постоје различите кривичноправне одредбе говора мржње (у тексту сам приказао одредбе 15-так различитих кривичних права европских држава), које се у неким случајевима значајно разликују. У зависности од тога како неки законодавац постави ову границу, слобода говора може да има мањи или већи домашај у датом друштву. Тако се у неким државама под појам говора мржње подводи и порицање, омаловажавање или величање злочина (Белгија, Немачка, Белгија итд.) Ово је иначе веома динамична легислативна материја што говори да не постоји један несумњиви и заједнички вредносни темељ у Европи око појаве говора мржње. Начелно кретање код већине законодаваца у Европи јесте ширење различитих забрана слободе говора које се заједно називају говором мржње (на пример у Француској тренутно траје законодавни поступак у којем се расправља забрана порицања погрома Турака над Јерменима у Првом светском рату).

Случај „Борик“ – једно погрешно тумачење говора мржње

Пише: Бранислав Ристивојевић
петак, 20 јануар 2012 22:37

